

שומרים על הביטחון

השבוע נערך דיון בראשות סגן שר הביטחון אלי בן דהן ובהשתתפות מפקד פיקוד מרכז האלוף רוני נומה, יו"ר מועצת יש"ע חננאל דורני וראשי הרשויות ביהודה ושומרון, במהלכו הוצגה תכנית "קשת היונתן". [עמ' אחרון]

- 8
☕
קורה מה
- 6
🗨️
ברשת מתנחלות
- 4
🍴
מדרור המייסדים

השר גלנט הגיע לביקור באריאל

הגבס של חי

ג'נט פרידמן

הרב ניר יהודה
ראש המכינה הקדם צבאית "לפידות אמתנה"

על הפרשה - שמות

זיכרון עברי

נביט מעט אחרונה, יוסף נשכח עוד בגיל צעיר על ידי אחיו. השכחה מלווה אותו לאורך כל ימי חייו. בהמשך, בשעה שנולד בנו מנשה, יוסף מחליט לקרא לו בשם זה על שם השכחה, שהרי נשיה משמעותה שכחה, יוסף בנתינת השם לבנו מבקש להעלות את עצמו מתהום הנשייה. כיצד ייתכן שמלכות מצרים והעם המצרי, אינו זוכר את פותר החלומות אשר הציל את מצרים מאבדון? כיצד נסביר את השכחה שאחזה בהיסטוריה המצרית שדמותו של משנה מלך מצרים

” יוסף מלאים משברים ועליות, אך מדהים לגלות שגם אחרי מותו מצטרף משבר נוסף, ”משבר השכחה“. שיאו של משבר זה נמצא בפרשתנו ובא לידי ביטוי בדברי המלך החדש של מצרים: ”ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף“. מעיון ברצף חייו של יוסף אנו למדים שזאת לא הפעם הראשונה שיוסף נשכח. פעם נוספת הייתה בשעה שיוסף מבקש משר המשקים לזכור אותו לאחר שיצא מבית האסורים, אולם למרבה הצער ”ולא זכר שר המשקים את יוסף“. אם

השבוע התקיימה ישיבה היסטורית של מרכז הליכוד בנוכחותם של כ-1,500 חברי מרכז, שרים וחברי כנסת. הישיבה המיוחדת התכנסה על ידי המטה הלאומי בליכוד בראשות שבח שטרן ונתן אנגלסמן. חברי המרכז הצביעו פה אחד על החלטה לאפשר בנייה חופשית ולהחיל את חוקיה של מדינת ישראל וריבונותה על כל מרחבי ההתיישבות המשוחררים ביהודה, שומרון ובקעת הירדן. השבוע בישעמדה - הדברים שאמרו הנואמים בישיבה המיוחדת.

המשך בעמוד הבא <

ירושלים		חברון		שכם		באר שבע	
ניסיה	יציאה	ניסיה	יציאה	ניסיה	יציאה	ניסיה	יציאה
16:10	17:30	16:26	17:28	16:27	17:29	16:23	17:33
16:29	17:31	16:27	17:29	16:23	17:29	16:18	17:29

ישיעמדה וישיעמדה

מדרך למטייל במעיינות יהודה שומרון ובקעת הירדן
מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד
 לרכישה:
www.yeshaclick.co.il
 052-5665052

10.1.17
מועצת יש"ע מציגה: מדרך למעיינות הכבושים
 הספר "מעיינות" מרכז מסלולי טיולים שהכשירו המתנחלים לעשרות מעיינות...
 "מה יכול להיות נעים וכיפי יותר מטיולים לאתרי מעיינות המייצגים את כל מרכיבי התרבות הנופית והחקלאית של הגדה המערבית? מלטבול בכריכה קריה ביום קיץ לוהט ולהריח את פרי הבוסתנים שעה שנופי ארץ אבות עוטפים אותך מכל עבר? הספר החדש שהוציאה..."

השבוע התקיימה ישיבה היסטורית של מרכז הליכוד בנוכחותם של כ-1,500 חברי מרכז, שרים וחברי כנסת. הישיבה המיוחדת התכנסה בעקבות גיוס מעל 900 חתימות על ידי המטה הלאומי בליכוד בראשות שבח שטרן ונתן אנגלסמן. פה אחד הצביעו חברי המרכז על נוסח החלטה מחייב של תמיכת הליכוד בהחלת הריבונות הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן, שנוסחו: "במלאות יובל לשחרור חבלי יהודה ושומרון ובתוכם - ירושלים, בירתנו הנצחית, מרכז הליכוד קורא לנבחרי הליכוד לפעול כדי לאפשר בנייה חופשית וכדי להחיל את חוקי ישראל וריבונותה על כל מרחבי ההתיישבות המשוחררים ביהודה ושומרון". השבוע אנו מביאים לכם דברים שאמרו הנואמים בישיבה המיוחדת, ואשר מדגישים את חובתם כלפי החלת הריבונות בשטחי יהודה, שומרון ובקעת הירדן. הצהרות חשובות אלו מביעות תפיסת עולם הולכת ומתרחבת בקרב ההנהגה, וכעת נדרשת ממשלת ישראל להעביר אותה לפסים מעשיים.

בזכות הזכות ולא בזכות הכח. כל היושבים פה מחויבים להחלטה הזאת ומתחייבים להתנגד למתווה המסוכן של שתי מדינות לשני עמים, המתווה הזה מת כל הארץ הזאת היא שלנו, מאז ולתמיד".

שר התיירות יריב לוין: "אנחנו היום נמצאים כאן כדי לומר את המובן מאליו - ארץ ישראל כולה השלמה שלנו ואנחנו נחיל את הריבונות שלנו על כל חלקי הארץ. וכדי שההחלטה שאנחנו מקבלים היום תהפוך למציאות אנחנו חייבים לעשות דבר אחד נוסף- הגיע הזמן להסיר את המכשול הגדול שעומד בדרכינו, הגיע הזמן לשנות מן היסוד את מערכת המשפט שלנו! בהובלה אמיצה של נתניהו ראש הממשלה נתגבר על הקשיים, נעבוד ביחד ונעשה זאת".

השר לביטחון הפנים ולנושאים אסטרטגיים גלעד ארדן: "הגיע הזמן להפוך את המשוואה. השמאל אומר והעולם אומר שהזמן פועל נגדנו, להיפך, הפעולות החד צדדיות של הפלסטינים פועלות נגדם. הערב אנחנו מתחילים להפוך המשוואה, אנחנו אומרים לעולם - לא משנה מה אומרים הגויים, אנחנו צריכים להכיר בריבונות הזאת, יש לנו זכות מוסרית וחובה מוסרית ליצור שוויון זכויות עבור חצי מיליון אזרחים".

ח"כ שרון השכל: "אנו עדים היום ליוזמה בעלת חשיבות בלתי רגילה. מנהיגים רבים ודגולים לאורך השנים חלמו ודיברו על החלת הריבונות בכל חלקי הארץ, אבל היום אנו עושים מעשה. המתיישבים הניצבים בחזית ומממשים את זכותנו על ארץ אבותינו, נמצאים במצב משפטי בעייתי במשך שנים וזוהי אחריותנו לסייע להם".

שר התחבורה ישראל כץ: "הסרבנות הערבית והפלסטינית נמשכת כמעט 100 שנה. לפני 70 שנה הם סרבו והיא אותה סרבנות של היום. התשובה ההולמת היא לקדם את היוזמה של החלת הריבונות הישראלית על יישובי יהודה ושומרון ולחזק את ההתיישבות. זו בדיוק התשובה לסרבנות הפלסטינית. אני קורא לידידינו האמריקאים - תתמכו ביוזמה זו, תתמכו בהחלטה שנקבל הערב".

ח"כ אמיר אוחנה: "הסכסוך הישראלי-ערבי לא התחיל ב-67, ולכן כל הרעיונות שאומרים שאם ניסוג לגבולות '67 השלום יגיע, זה שקר אחד גדול. השלום יבוא מתוך התחזקות, צמיחה, בנייה ואנו נעשה זאת יחד".

השר להגנת הסביבה, ירושלים ומורשת זאב אלקין: "אני מאחל לנו שכמו שממשלת בגין זכתה להחיל את הריבונות על רמת הגולן, נזכה גם אנחנו לראות את ראש הממשלה שלנו בנימין נתניהו ואת חברי ממשלתו מחילים את הריבונות הישראלית על יהודה ושומרון. זאת המשימה שלנו. עד היום עסקנו במנגנה והצמיד הכתום היה סמל לכך. מהיום אנחנו עוברים למתקפה והצמיד הכחול של הליכוד פוגש את הלבן של יו"ש וצובע את ההתיישבות היהודית ביו"ש בכחול לבן של הריבונות!"

שר העבודה והרווחה יו"ר מרכז הליכוד ח"כ חיים כץ: "לפני חמישים שנה שחררנו את נחלת אבותינו יהודה ושומרון, ירושלים רבתי, מערת המכפלה, קבר רחל והכותל המערבי והיום, לצערנו, אחרי חמישים שנה, כחצי מיליון אזרחי ישראל שממלאים אחר כל חובותיהם - במיסים ובשירות בצבא, מופלים לרעה בבנייה ובביטחון אישי. אנו מאשרים היום הצבעה היסטורית להחלת ריבונות הישראלית על יהודה ושומרון וירושלים רבתי. כי חלקי הארץ הללו הם חלק בלתי נפרד מארץ ישראל ויישאר כאלה לנצח נצחים".

יו"ר הכנסת ח"כ יולי יואל אדלשטיין: "לפני שנה חתמנו על הצעת חוק להחלת הריבונות הישראלית במעלה אדומים, מתוך כוונה ליצור רצף טריטוריאלי בינה לבין לירושלים. יש מי שרוצה לחלק את ירושלים - אנחנו מתכוונים להגדיל אותה. בכל פגישה עם ידידי, ראשי הרשויות ביהודה ושומרון אני שומע על הגידול העקבי באוכלוסייה ועל הביקוש האדיר של זוגות צעירים להצטרף ליישובים הפורחים - שפשוט לא זוכה למענה. זה מצב בלתי-נסבל, שאנחנו מחויבים לשנות מהיסוד. את היובל השני לחזרה שלנו אל לב הארץ נתחיל ברגל ימין: בהרחבת הבנייה, בעידוד האוכלוסייה, בשיפור השירות. במילה אחת: בריבונות!".

ראש עיריית מעלה אדומים בני כשריאל יו"ר פורום הרשויות המקומיות בליכוד: "הרעיון להחיל את ריבונות על ירושלים רבתי כבר היה בשנת '94, מאז עברו הרבה מים והליכוד בשלטון. אין שום סיבה שלא להחיל את הריבונות על ההתיישבות ביהודה ושומרון. זו הזדמנות פז שאולי לא תחזור. אנחנו חייבים להביא את החוק מיד, כבר במושב הקרוב לכנסת כדי שהריבונות תחול. כי אם לא עכשיו אימתי?"

סגנית שר החוץ ח"כ ציפי חוטובלי: "תנועת הליכוד עומדת לרשות פרק מפואר נוסף בהיסטוריה של מדינת ישראל. אחרי חוק יסוד ירושלים וחוק הגולן, הגיע הזמן להחיל ריבונות על יהודה ושומרון. אחרי שנים של מאבק בחלוקת הארץ וברעיון הקמת מדינה פלשתינית, הגיע הזמן לומר: יהודה ושומרון הם חלק בלתי נפרד מהריבונות הישראלית".

יוזם ההחלטה - חבר מרכז הליכוד יו"ר המטה הלאומי בליכוד שבח שטרן: "היו לנו המון קשיים, כלכליים וביטחוניים, אבל בתמיכת ממשלות הליכוד ובעזרת השם, הגשמו את חזון ההתיישבות ביהודה ושומרון. עמדנו בפרץ לבלום הקמת מדינה פלסטינית בלב הארץ. לכל מי ששואל אותי מה ערכה של החלטת מרכז אני עונה שבמבחן התוצאה אפשר לראות שההחלטה מ-2002 מיושמת עד היום והקמת מדינה פלסטינית מתרחקת מאיתנו".

שר המדע אופיר אוקניס: "אנחנו מפסיקים להתנצל ואומרים בקול גדול - הארץ הזאת היא הארץ שלנו. אנחנו לא מתקפלים ולא מוותרים, אנחנו פשוט בונים בשומרון ויהודה, ברמת הגולן, בגליל ובנגב. יש לאמץ את דו"ח השופט אדמונד לוי ז"ל - שהכל חוקי."

וסיפורים, פסלים ותמונות, הוקדשו לגיבורי המלחמות. הזיכרון הקולקטיבי המצרי לא משאיר מקום לזיכרון של גיבורים מתקופות של שלום ושלווה, ימים בהם יושבים האנשים תחת גפנם ותאנתם אינם מצמיחים גיבורים לאומיים, גיבורי עולם של התרבות המצרית "ידיהם דמים מלאו". לעומתם, גיבוריהם של עם ישראל כוללים גם גיבורי ישראל בקרב ובמלחמה כדוד המלך, וגם גיבורי ישראל כשלמה המלך.

מלכות דוד יחד עם בנין שלמה, מחוללים את הזיכרון השלם של עם ישראל, שנוכה למציאות וזיכרון של מלכות ובניין כאחד.

הימים של ההיסטוריה המצרית, ובלשונו: "אף על פי שהיה זיכרון ממנו בדברי הימים למלכים בלי ספק בפרט בעניין החומש אשר שם לחוק". לדברי הספורנו דמותו של יוסף לא נשכחה, מה שנשכח היה הקשר בין יוסף לבין העם העברי: "לא עלתה על לב המלך החדש אפשרות היותו מזה העם".

אבקש להציע דרך נוספת להסביר את תעלומת השכחה המצרית. בתרבות ימי עולם, הזיכרון נשמר בעיקר לתחום מרכזי אחד, והוא מלחמות וליתר דיוק הניצחון בקרב או במלחמה. גיבורי אומות העולם הם המנצחים בקרבות ובמלחמות. שירים

"אשר רק הכסא אגדל ממך", נעלמה לתהום הנשייה? איך אפשר לשכוח את אותה דמות יפת תואר לבושה בבגדי מלכות ובידו טבעת המלך? להיכן נגזו ספר דברי ימי מצרים?

שאלות אלו הביאו את חז"ל למסקנה הבאה: "עשה את עצמו כאילו לא ידע", כלומר, באמת המלך החדש והעם המצרי לא יכלו לשכוח את יוסף ואת מעשיו המופלאים ומשמעות השכחה הייתה "וכאילו" - עשו את עצמם שאינם מכירים את יוסף.

רבינו עובדיה ספורנו, בעקבות חז"ל, לא מעלה על דעתו שיוסף נשכח מדברי

הכנס ע"פ הרכס

ישוב דתי לאומי בצמיחה

חד משפחתיים בשומרון

15 דק' כביש 6
30 דק' נתניה
30 דק' כפר סבא

בית צמוד קרקע
חד משפחתי במחיר מציאותי

חד משפחתי - 1,106,000 ₪
דו משפחתי - 1,010,000 ₪

בית על שטח של 450 מ"ר
איכות חיים, חיי חברה ושכנים טובים

בעקבות ההצלחה

יום פתוח

ב"ע"פ

#4

יום שישי 12.1.18 כ"ה בטבת
9:30-12:00

goeinav.co.il | 03-9303494 | 050-5382852

צמוד מיד 10/17

באריבה: ג'נט פרידמן

האשקוביות מגיעות לכוכב השחר, דצמבר 1980

להשתלבות בלימודים ב"מכון פרדס", מכון לחינוך יהודי המיועד לסטודנטים יהודים מחו"ל, שהתאפיין בשילוב ייחודי בין מחויבות להלכה האורתודוקסית לגישה פתוחה ופלורליסטית. גם כשהחלו הלימודים באוניברסיטה, לא זנחתי את לימודי היהדות, ומצאתי דרך לשלבם עם הלימודים האקדמיים. המכון עזר לי להרחיב את הידע שלי ביהדות... להינשא. את יהושע הכרתי ב"פרדס", ובקיץ 1974 עמדנו תחת החופה.

ביום מן הימים הגיע לידי עיתון שסיקר את פינוי המתנחלים שעלו להתיישב בסבסטיה. כיוון שבקושי ידעתי עברית, לא הבנתי מה פשר התמונות שעיתרו את הכתבה והציגו אוהלים ובהם נשים ותינוקות. חבר שהיה בקיא במתרחש בארץ ניסה להסביר לי: "זו התנחלות בלתי חוקית", הוא אמר, אך ההסברים שלו לא התיישבו על לבי. מדוע התיישבות של יהודים בארצם שלהם היא בלתי חוקית? מי קבע שאסור להתיישב בכל חלקי הארץ שהובטחה לנו בתנ"ך, ובמיוחד אחרי שנלחמנו עליהם וכבשנו אותם במחיר דם חיילים רבים? אני חושבת שאז נולד בי הרצון להתנחל.

השתלבות ב-X אחוזים

הרצון להצטרף למפעל ההתיישבות היה משותף לשינוי, ועל כן התחלנו לחפש יוזמה שנוכל להשתלב בה. תחילה חשבנו להצטרף להרחבה שתוכננה ליישוב עפרה, אולם תכנית זו לא התממשה בשל הסתייגות אנשי עפרה מהקמת עוד ועוד בתים ארעיים לפני שתחל בנייתם של בתי הקבע.

משהבנו שההצטרפות לעפרה לא תתממש, פנה יהושע ל"אמנה" לחפש אפשרויות אחרות. סיפרו לו על גרעין חדש שמתגבש והמליצו שנבוא ונשתתף בפגישות. באנו והתרשמנו לטובה. פגשנו קבוצת אנשים חדורי התלהבות

אמירות מחייבות. הרגשתי שאם אני אומרת אותן שוב ושוב, אבל אני מצרפת עשייה לאמירה, יש בזה משום צביעות. ידעתי שיהודים רבים אומרים אותן ובכל זאת נשארים בחו"ל, ואפילו שולחים תרומות למדינת ישראל ול"קרן הקיימת לישראל" ואין להם כל רגשות אשם בעניין, אבל לא רציתי להצטרף לדרך הזאת. רציתי לקיים. בלבי נתגבשה ההחלטה: כשאסיים לימודיי בבית הספר התיכון - אעלה ארצה.

מחפשת תשובה

בשנת '71 הגעתי לישראל והצטרפתי לתכנית המיועדת לסטודנטים מחו"ל, שפעלה באוניברסיטת תל-אביב. באותה שנה חזרתי בתשובה, ועוררתי עליי תימהון. חברי המשפחה ניסו להרגיע אותי מההתלהבות שאחזה בי: "אל תדאגי. אנחנו נדאג לך לפסיכולוג", אמרו, ואני שמעתי והצלחתי להתעלם מהמסר שהובלע בדבריהם, שלפיו חוזר בתשובה יכול להיות רק מי שדעתו נשתבשה עליו. אמנם התימהון המהולל בכאב שהביע אבי, שאימי השואה גרמו לו לאבד אמונתו בבורא העולם, וכמו ניצולי שואה לא מעטים התקשה לראות באמונה דרך חיים, ציער אותי, אבל לא היה בכוחו להניא אותי מללכת בנתיב האמת, שקולי הפנימי הנחה אותי לצעוד בו. חשתי שלימודי יהדות נחוצים לי כאוויר לנשימה. החזרה בתשובה טרם הפכה לתופעה של ממש בציבוריות הישראלית, ומסגרות כמו אלה שיש היום לחוזרים בתשובה לא היו אז. חיפשתי ומצאתי רעיון אחר: חיים בתוך קהילה דתית. פניתי לקיבוץ טירת צבי, שערו נפתחו לקראתי, והוא הפך להיות ביתי למשך שנה.

בסוף שנת '73 עזבתי את הקיבוץ והלכתי ללמוד ב"אוניברסיטה העברית בירושלים". בשל המלחמה, חלו שיבושים בפתיחת שנת הלימודים. את הזמן שהתפנה, ניצלתי

// מראיינות:

רותי בן מרדכי ותמימה הרו

לעלות ארצה מרצון

מאז שאני זוכרת את עצמי, כיוון מחשבותיי היה ברור: התיישבות. ב"ה, יהדות ארצות הברית אינה חווה גילויי אנטישמיות, שהם מנת חלקן של הקהילות בארצות אחרות, ולכאורה כל יהודי יכול לחיות שם בשלווה, ובכל זאת החיים שם לא הסבו לי נחת. היותי בת לאב ניצול שואה ולימוד ההיסטוריה של עם ישראל גרמו לי לחוש שונה ולא ממש שייכת לחברה שצמחתי בה. למדתי על היהודים שחיו בארצות הגולה, ובכל פעם, בשל שנאת הגויים, נאלצו לברוח ממקומם ולחפש להם מקום חדש, ואז, כשחשו שהתאקלמו במקום החדש, שבו וצאו גילויי שנאה ואילצו אותם לצאת למסע נדודים נוסף. קראתי גם את הדברים שכתב הרב כהנא ליהודים שחיו בארה"ב, שבעזרתם ניסה 'לנער' אותם מהשאנונות שהם שרויים בה. הוא טען שכפי שהדבר קרה בארצות אחרות, אף בארה"ב, גם אם בהווה נדמה שאין שום אנטישמיות, אין זו אלא אשליה, ובבוא הזמן, כפי שקורה לאשליות בדרך כלל, היא תתנפץ. לדבריו, המקום היחיד שיהודי יכול לחיות בו הוא ארץ ישראל. הדברים אמורים במיוחד בתקופתנו, התקופה שבארץ ישראל כבר נוסדה מדינת ישראל. יהודי שאינו מנצל את ההזדמנות ואינו עולה ארצה מרצון, בשלב כלשהו בעתיד, יאלץ לעשות זאת מאונס.

לא כצפאוף הזריר

המחשבות הללו פיעמו בי והכשירו את הקרקע להבנה שהמילים שאנו אומרים בתפילותינו "ותחזינה עינינו בשוכן לציון" ו"לשנה הבאה בירושלים הבנויה" אינן אמירות בעלמא. הן

ורצינות: לא הסתפקו בתאוריה, אלא עברו לפסים מעשיים מיד. ראינו שכך - והחלטנו להצטרף. אחת לכמה שבועות, נפגשנו, בכל פעם בביתה של משפחה אחרת, וגיבשנו את תכניותינו. בשלב הזה צץ בלבנו חשש: כל חברי הקבוצה 'צברים', ורק אנחנו - זוג עולים חדשים, אמריקנים. איך נשתלב? התחבטנו והתלבטנו. לבסוף החלטנו להודות על האמת: בשום מקום לא נצליח להשתלב ב-100%, ואם כך - אנחנו מקבלים את עצמנו כפי שאנחנו. החלטנו: "מוטב שנשתלב כאן, אפילו תהיה ההשתלבות ב-20% בלבד".

מֵאַרְחִיבֵי הַיַּאחֲזוּת נח"ל

הקבוצה שהתגבשה הפעילה לחץ על "אמנה", והצעת "אמנה" הייתה לעלות למקום שהייתה בו היאחזות נח"ל. בדרך כלל, עד אז, נשלחו גרעיני נח"ל לנקודות שונות והקימו בהן היאחזויות, ואחרי פרק זמן מסוים, אוזרחו אותן היאחזויות והפכו לקיבוצים. להיאחזות ב"כוכב השחר" כבר מלאו חמש שנים והגיע הזמן לאזרח אותה, אבל אף אחת מהתנועות הקיבוציות לא נרתמה למשימה. חוסר רצון לבוא ולהקים קיבוץ במקום, גרם לאנשי תנועת "אמנה" להיענות ללחץ שהפעלנו עליהם ולהציע: "אתם יכולים לקבל את כוכב השחר". בסוף חופשת הקיץ, נערך במקום טקס האזרחות, ואז זכיתי לראות את המקום לראשונה. הטקס נערך על פי הכללים המקובלים בטקסי הצבא: הדגל הורד מראש התורן, שרו את ההמנון והכריזו שהמקום חדל להיות בסיס צבאי והפך ליישוב אזרחי. חזרתי הביתה נרגשת, ושבוע לאחר הטקס, בסוף אלול תש"מ, מעט לפני ראש השנה, עלינו ליישוב האזרחי "כוכב השחר".

ומי לא בא?

את חוויות יום העלייה והימים הראשונים שאחרי החמצנו. הוריו של יהושע הגיעו לביקור במולדת, ועתותינו הוקדשו לשהייה יחד. הגענו אפוא כמה ימים אחרי כולם, והתקבלנו בתמיהה: "מה, באמת הגעתם?". התקשינו להבין את השאלה: "הרי אמרנו שנבוא...", ואז התברר

שמתוך כ-15 המשפחות שהיו בגרעין, הגיעו ליישוב... 7 בלבד. משפחה אחת לא באה מסיבות רפואיות, ומשפחה אחרת - מסיבות הקשורות בפרנסה. משפחה ומשפחה וסיבותיה. נשארנו כמחצית.

תנאים של התחלה ומה עושים בזמן מחלה

מהיאחזות הנח"ל נותרו במקום צריפים, ו"אמנה" הביאה לכאן קרוואנים. אלה גם אלה שימשו לנו למגורים. חיילי היאחזות טיפחו את המקום: הם שתלו דשא וגם סללו שבילים. זה נתן הרגשה ביתית. ה"ירושה" שקיבלנו מהיאחזות כללה חדר אוכל ומטבח, מועדון, שירותים ציבוריים וטלפון ציבורי אחד. וגם גנרטור, שתפקידו לספק את החשמל. על פי רוב, הוא אכן מילא את תפקידו, אלא שמפעם לפעם החליט שמגיעה לו מנוחה ועמד על זכותו זו עד שבאו אפי או נועם לשכנע אותו שנה די הצורך והגיע הזמן לחזור לעבודה.

ברית נחשונים

נחשון, בננו השלישי, נולד פג. כניסתו בבריתו של אברהם איבנו, מלבד ההתרגשות הרגילה, לוותה גם בתחושת ראשוניות - זו הייתה הברית הראשונה שנערכה ביישוב, ונוסף על כך לוותה במעט חששות בשל לידתו המוקדמת. חששתי שהמוהל יגיע, יראה את הרך הנולד ויפזר את האירוע באמירה "לתינוק קטן כל-כך לא עושים ברית!", אבל חששותי נבדדו. משראה המוהל את מכתב השחרור, ובמיוחד משזיהה את חתימת הרופא שחתום עליו, הודיע שאפשר לקיים את הברית במועד. נשמתי לרווחה.

העיקר הבריאות

מרפאה לא הייתה ביישוב. להיות חולה - פירוש הדבר: צרות. אסור היה להיות חולים. נקודה. אסור, אבל קורה. קרה ששינינו, בעלי ואני, חלינו יחד בצהבת ואושפזנו בבית חולים. הילדים נאלצו להיטלטל בין משפחות היישוב, והחוויה הייתה לא פשוטה. לרוב, כדי לזכות בטיפול אנטיביוטי לריפוי דלקת גרון או דלקת אוזניים מצויה, נאלצנו לנסוע לירושלים. לשמחתנו, את שירותי "טיפת חלב" יכולנו לקבל בעפרה.

מגורים על ספר המדבר

נוכחותם של הערבים באזור הורגשה אך מעט. מפעם לפעם ראינו בדואים בודדים, ולרוב הם ישבו במרחק רב מאתנו. לא קשרנו עמם קשרים למעט שניים מחברי היישוב, בומי ואמנון, שגידלו עדר צאן. הקשרים בינם לבין הערבים הסתכמו בשתי פעולות שביצעו הערבים: קניית בשר טרפה וגנבת צאן חי.

אבנים גדולות מן השמים

לבניית שכונת האשקוביות קדמה הכנת תשתית. במקום שיועד לשכונה, הייתה הקרקע קשה וסלעית. תחילה חשבו שהכנת התשתית תארך כשבועיים, אולם משהחלו עבודות הקידוח להכנת תעלות הביוב, התברר שהעבודה קשה מהצפוי. בנייה בשטח תתאפשר, אלא שלצורך כך נדרשים פיצוצים. כיוון שהפיצוצים הללו גרמו לאבנים להתעופף לכל עבר, קדמה לכל פיצוץ הודעה בכריזה שקראה לכל הנמצאים במקום לצאת אל הכניסה ליישוב ולהמתין שם עד לסיום המלאכה. המטפלות וילדי המעון, וכמותם הנשים וילדיהן שבבית, נקראו פעם אחר פעם לעזוב הכול ולצאת. התרגולת הזאת החלה להימאס. שוב להפסיק הכול באמצע, שוב להעיר את התינוק הישן, לקחת אותו בידיים ולרוץ. נשחקנו. ביום חורפי אחד ניסינו, פיצוץ בלי שנצא מהבית. "המפוצצים לא שעו לבקשותינו-תחניתנו: "לא", התעקשו בתקיפות, "אסור לנו. זה מסוכן. אתן חייבות לצאת". וכשלא זזנו, ניסו לשנות טקטיקה ועברו לדרכי נועם: "בבקשה, בבקשה תצאו", וגם הבטיחו: "זו הפעם האחרונה להיום, ומחר עוד פיצוץ אחד, וזהו. אנחנו גומרים". יצאנו, ובתלונות על שפתינו עשינו דרכנו לכניסה ליישוב. עודנו עומדות שם, ולפתע, בין 'בום' לבום', הגיחה מתוך ענן האבק הענק המיתמר אל-על אבן, אשר התעופפה לה ונחתה היישר לתוך הקרוואן של משפחת עזרן. האבן עשתה דרכה דרך הגג ודרך רצפת הקרוואן בהותירה אחריה חור ענק ליד הכיור שבמטבח, בדיוק במקום שבו, אלמלא יצאה מביתה, הייתה עומדת חברתנו שולמית ומדיחה את כלי האוכל.

להשתייך לק"ק בארץ הקודש

אמנם לא תמיד הכול היה קל ופשוט, אבל אני מעדיפה שלא להתמקד בהיבט הזה. חשוב לי להתמקד בדברים הטובים. העובדה שגדלתי בחו"ל מאפשרת לי זווית ראייה קצת אחרת משל אלה שנולדו כאן. יש דברים שבעיניהם נתפסים כמובנים מאליהם. בעיניי - לא. אלמלא באנו ארצה, לא היינו זוכים לחיות בקהילה כמו זו שזכינו בה. בקהילת "כוכב השחר" זכינו בחברים רבים, צדיקים של ממש, בעלי מידות טובות ולומדי תורה. השתייכות לקהילה כזאת היא זכות שגורמת לי להתרגשות מתמדת. זכות נוספת שנתגלגלה לידנו כאן, היא להיות שותפים במצוות יישוב ארץ ישראל. את החלום שחלמתי בילדותי לשבת בצל העצים בארץ ישראל, זכיתי להגשים כאן.

ג'נט ובנה בנימין במקום הצבת האשקוביות אשר לימים נקרא שמו בישראל: רח' בית הבד

מזרח: ג'נט ובנה בנימין

הגבס של חיי

הגרונ, ולא הבטן. ותודה לך על זה, אלוקים. וכל לילה כשניסיתי למקם את הרגל הכבדה והכואבת באופן שיאפשר לי לישון, עצמתי עיניים וחשבתי על עשרה דברים כאלה שעליהם אני אומרת עכשיו תודה. וכשהיה לי כל כך לא נוח ומציק רפרפתי שוב ושוב אל סרטון של פסקל ברקוביץ המדהימה, שאיבדה יום אחד את שתי רגליה בתאונת רכבת, והיא מלאת כוחות ואנרגיות ועוצמת חיים, והזכרתי לעצמי שאצלי זה זמני, ויש כאלה שאצלם זה פור-אבר. והבנתי שאם החוסר הזה של רגלי השבורה ממלא אותי, ובאמת פשוט שזה יקרה, אז במבחן הזה אני נכשלת. וזה אומר שלחשוב שזה רק במבחן הזה זה אשליה. כי בעצם, זה דפוס. זה נקודת מבט על החיים. כי גם כשרגלי תבריא תמיד יהיה איזה חוסר קטן או גדול שיתפוס את מקומו. גם אם הוא פחות דרמטי. ובעצם העולם לא נחלק למי שרגליהם בריאות ומי שרגליהם שבורות. למי שכל גופם מתפקד ומי שמשוהו אצלו לא עובד. למי שבחסר ומי שלא בחסר (יש כזה דבר?). העולם באמת נחלק למי שמתמקדים בחוסר ונמצאים תמיד במצב של "אילו רק היה לי..." ולמי שמצליחים תמיד לראות את הטוב למרות החוסר הקיים ולדעת שטוב לי בהחלט גם כך. ואפילו ב"ה טוב מאד. וגם למה שחסר עכשיו, יש תפקיד ויש אמירה. ונכון, יש ניסיונות קשים פי כמה, אני יודעת. שלא נדע. כי בינינו, באמת מה זה כבר רגל שבורה.

הייתי בטוחה שכל משבצת ביומן העמוס הזה היא הכי הכי חשובה, שאני עצמי הכי חשובה בפגישות שבו, והנה, הנה מסתבר שלא. האם מה שאני מזדרזת להכתיר כהכי חשוב הוא אכן כזה, מנקרת בי שוב ושוב השאלה. להיות שבועות בגבס זה גם להתאמץ לא לתת לבאסה שבדבר להגדיר את מצבי. נכון, זה להפסיד הרבה ממה שקורה בחוץ, חתונה, לימודים, תפילות שבת האהובות עלי בבית כנסת; נכון, כל פעולה פשוטה וטרוויאלית נהיית מסובכת, וזה בהחלט לא נעים, ואפילו כואב ומציק. אבל אט אט הבנתי ששוב "הכל בראש", או הכל בלב. וכשהפסקתי להתעצבן מהפער בין מה ש"אמור להיות" (להיכנס למקלחת זה אמור להיות עניין של שנייה, להכין כוס תה זה אמור להיות ממש לא בעיה, ללבוש פיג'מה זה אמור להיות רבע דקה, ולעלות במדרגות...), לבין מה שיש, וקיבלתי את מה שיש, נהיה לי קל יותר. וזה לימד אותי שבעצם כל החיים השאלה הנבזית הזאת, "מה אמור להיות", השאלה המשווה והמסכסכת, היא שמכשילה אותי שוב ושוב. ובכל זאת איך שלא הופכים את זה, פתאום להסתדר בלי רגל זה מוגבלות. זה מיני-נכות. זה היעדר. זה חוסר מאד בולט. ושוב אט אט חילחל אלי עוד שיעור מדהים על החוסר בחיים. והאם הוא שואב אותי או שאני יכולה ללמוד לראות את כל שאר הטוב העוטף. האם הגדרת מצבי עכשיו היא שכל כולי "שבורת רגל" המתגעגעת לימים שהילכתי בקלילות על שתי רגליים, או שאני זוכרת שיש לי שתי ידיים ולמה לשבור אחת כדי להתגעגע למצב הנפלא הזה? ויש לי שתי עיניים. ולא כואב לי

חנכה בשבילי זה תמיד לצאת אל המדבר, לישון באוהל עם כל המשפחה תחת כיפת השמיים, להדליק חנוכיה מאולתרת על מצוק חולי, להביט באש המדורה תחת הפויקה ושמי הכוכבים, להלך תחת השמש ולגנוב עוד ועוד שעות קץ מתחת לאפו של רודן החורף, ולנשום את ההוד השקט המאופק הזה, קסם המדבר, הקסום שבעתיים כשהשמש עולה. השנה זה לא קרה. שילוב של כמה סיבות ואחת מהן היא רגלי השבורה. כן, כן, שבורה ולא בפעם הראשונה. איך זה קרה? שואל אותי מיד כל מי שרואה את רגלי המגובסת והחבושה, ובין המילים מתחבאת השאלה שלא נאמרת במפורש, איך לעזאזל אשה רצינית בת 46 שוברת רגל כאחד הילדים מטפסי העצים ורודפי הכדורגל. איך באמת. שוב ושוב חזרתי על התיאור, איך החלקתי בירידה התלולה. שטות של שנייה ואת מוצאת את עצמך על הכביש, מרוב כאב לא מסוגלת אפילו לקום לפחות איזה רבע שעה, ואז מקורקעת על הכורסה לימים ושבועות ארוכים. שטות של שניה אני אומרת, אבל משהו בי מבין שהיה כאן משהו מעבר לשטות של שניה. משהו שהוא אמירה בשבילי, מסר שאני מאז מפענחת, מסר רב רבדים, ואני יודעת שהוא מדויק מאד. להיות מקורקעת על הכורסה בגבס עם רגל למעלה, זה יותר מכל זמן לשאלות. להבין שהיומן העמוס של הימים הבאים, פתאום לא כל כך רלוונטי. ורגע אחרי הבהלה, להתחיל לעשות סדר. מה לדחות, מה להעביר לכאן אלי הביתה, מה לטלפון ולשלט רחוק. רק לפני שנייה

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלפם
מבית מקור ראשון

**הדבקת מודעות
בבתי הכנסת
ובריכוזים דתיים**

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

**הפתרון לתביעות
נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות**

סוכני ביטוח, מבוטחים פרטיים,
מנהלי מחלקת תביעות רכב בחברות ביטוח,
וראשי מועצות, משרדנו מעניק ייצוג בתביעות
נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות

בהצלחה רבה

לרבות גביית הכספים בפועל

 GEIZLER
LAW OFFICES OF YOSHI BEN HADAR

לתיאום פגישה: עו"ד שמואל גייזלר 073-7051480

מה יקרה

רביעי | 10 בינואר

חזרה 'קולה של אמא' בשדמות חחולה / כ"א בטבת 8 בינואר

הצגתה של מיכל בוכריס על חייו המיוחדים של אוריאל בוכריס והתמודדותה של אמא לילד "נשר". הסערת הפנימיות שחוה מול עצמו ומול החברה. מיכל מספרת בכנות יוצאת דופן את סיפור חייהם שלה ושל בנה ז"ל. מחיר: 20 ש. במועדון היישוב. לפרטים: 02-9941410

סדנת כתיבה לנשים בהר חברון / כ"ג בטבת 10 בינואר

כתבת פעם? כתבת בהווה? אהבת לכתוב אך טרם יצא לך? מוזמנת להשתתף במפגש נוסף של כתיבה, דיוק, התנסות ושיתוף בו נטעם יחד מפרי עטנו. הסדנאות בהנחיית רות עציון, כותבת הספר "ככה זה אצלנו" ותושבת נוג עומרים. השתתפות במפגש חד פעמי: 25 ש. לפרטים והרשמה: www.hrhevron.co.il

לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!

יש שחר אמנה

בית צמוד קרקע חד משפחתי

שלב א' הסתיים
שלב ב' נפתח

עשרות זוגות צעירים כבר רכשו

כרמי שילה

- בית חד משפחתי על כחצי דונם
- צמודי קרקע חד משפחתיים אחרונים ביהודה ושומרון
- קהילה חמה עם כל השירותים הדרושים
- יישוב דתי לאומי בצמיחה

מדר 10/17 | כולל אגרת מבני ציבור

החל מ -

₪ 1,149,000

כרמי שילה

הראל: 052-5665993

50 ד' ירושלים | 15 ד' אריאל | 6 כ"ש 30 ד' שילה | 55 ד' ת"א
1-800-260-240
מרכז מידע אמנה | www.amana.co.il

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

יושבים תקשורת השבוע התארח פורום דוברי המועצות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן בסיוור שאורגן על ידי מועצת יש"ע באולפני גלי צה"ל. הפורום המקצועי, אשר מטרתו חיבור בין דוברי המועצות באזור למטרת עזרה הדדית ושיתופי פעולה, סייר יחד עם שדרן גלי צה"ל **ערן אליקים** וכתבת ההתיישבות **כרמל דגור** באולפני גלי צ" וגלגלצ ושמע מהם הסברים מרתקים על ההיסטוריה של המקום ועל דרכי הפעולה היום-יומיים של תחנת הרדיו. במהלך הסיוור פגשו חברי הפורום את השדרנים **רזי ברקאי**, **רינה מצליח**, **אראל סג"ל**, **אילאל שחר** ועוד רבים. לאחר מכן, נועדו החברים יחד עם מפקד גלי צה"ל **שמעון אלקבץ** לשיח ומפגש פתוח אשר במהלכו עלו שאלות על יחסה של תחנת הרדיו בסיקור ההתיישבות ובו הציג **אלקבץ** את תפיסת עולמו התקשורתית. **4** המפגש הסתיים בשיח פנימי של דוברי המועצות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן שם עדכנו הדוברים במתרחש אצלם במחלקת התקשורת של המועצה.

חופרים בשומרון בית הספר "בנציון נתניהו" בברקן יחד עם מחלקת החינוך במועצה האזורית שומרון עשו היסטוריה כאשר הפך בית הספר לפני כשנה לבית הספר הראשון בארץ שלקח על עצמו פרויקט מיוחד של חפירה ארכיאולוגית יחד עם אוניברסיטת אריאל. בימים אלו מצוין בית הספר את השנה השנייה לחפירות בגתות ברקן שבאזור תעשייה ברקן **5**. התלמידים חשפו במקום ממצאים מתקופת התלמוד, הכוללים מטבעות וכמויות אדירות של פסיפס המביאות את החוקרים לחשוב שככל הנראה התנהלו במקום חיי יוקרה וכי ייתכן כי המקום אף הווה סוג של מרכז שלטוני בתקופה זו. "כמות הפסיפס באזור יוצאת דופן", אומר **אחיה כהן תבור** הארכיאולוג המלווה את חפירות הילדים במקום.

פשוט וריאלי". ראש העיר הודה לשר על ביקורו ועל הבשורת הטובות שהביא לעיר. "השר גלנט הוכיח גם היום במעשים כי ליבו עם אריאל והוא רואה את החשיבות העצומה בפיתוח העיר והגדלת כמות התושבים. אני מודה לו בשם כל תושבי אריאל על הרצון והכי חשוב על העשייה".

שיתוף פעולה בבית אל השר לשיתוף פעולה אזורי **צחי הנגבי** סייר בשבוע שעבר במועצה המקומית בית אל יחד עם ראש המועצה **שילון אלון**. **2** במהלך הביקור ביקר השר **הנגבי** באתרי הארכיאולוגיה בשטח המועצה וביניהם באתר חלום יעקב. השר התייחס במהלך ביקורו לבנייה ביהודה, שומרון ובקעת הירדן ואמר כי נעשים מאמצים אדירים להוריד את החסמים הביורוקרטיים בבנייה ביהודה ושומרון. ראש המועצה **שילון אלון** הודה לשר ואמר כי השר היה שותף מלא לקידום החלטת בניית 300 יחידות דיור בבית אל, אך הוסיף כי חסרים לא מעט מבני ציבור במועצה מאחר והאוקלוסייה המתגוררת במועצה תגדל באופן דרמטי בקרוב.

חינוך בלי פשרות מנכ"ל משרד החינוך **שמואל אבובא** הגיע לסיור בבתי הספר שבמועצה האזורית גוש עציון ובמועצה המקומית אפרת. באפרת קיבלו את פניו של המנכ"ל, יחד עם אנשי צוותו, בשיבת נווה שמואל, שם החמיא המנכ"ל על נתוני הגיוס והיציאה לקצונה. בהמשך, ביקר בתיכון דרך אבות, בבית הספר עשה חיל, ובבית הספר אורות עציון, שם השתתף אבובא בהתרגשות בכתיבת אות בספר התורה **3**. משם המשיך המנכ"ל לבקר בגני הילדים והחמיא על הפעולות לשילוב כלל הילדים במערכת החינוך המקומית. במועצה האזורית גוש עציון סייר **אבובא** בבתי הספר שבשטחי המועצה יחד עם ראש המועצה **שלמה נאמן** והם קבעו מזוזה בבית הספר אורות עציון בנווה דניאל.

ממשיכים בביטחון לבקשת שר הביטחון נערך השבוע דיון בראשות סגן שר הביטחון **אלי בן דהן** ובהשתתפות מפקד פיקוד מרכז האלוף **רוני נומה**, יו"ר מועצת יש"ע **הננאל דורני**, ראשי מועצת יש"ע וראשי הרשויות ביהודה ושומרון, במהלכו הוצגה תכנית "קשת יהונתן". בפגישה עודכנו ראשי והיישובים, וכן מצב תכנון וביצוע כבישים חדשים ברחבי יהודה, שומרון ובקעת הירדן. בתוכנית החומש מופעים כבישים רבים לתכנון שיפור וסלילה, אשר צפויים להפוך את הנסיעה בכבישים לבטוחים ובטיחותיים יותר, ולהקל על איכות החיים והבטיחות בדרכים של כל התושבים החיים במרחב. סגן השר בן דהן עדכן על הכבישים שכבר נמצאים בביצוע כמו עוקף אל-ערוב, עוקף חווארה, שיקוע קלנדיה, הכביש לבית אריה וכביש חשמונאים מודיעין עלית. במהלך הדיון, אמר סגן שר הביטחון **אלי בן דהן** כי: "זו הפעם הראשונה שמשרד הביטחון מציג תפיסה כוללת לשיפור איכות החיים ביהודה ושומרון ולא מסתפק רק בשמירה על מרקם החיים הקיים. התכנית הוכנה בהנחיית שר הביטחון, והיא מביאה ליד ביטוי את עמדת כל גורמי הביטחון הרלוונטיים. התוכנית מחזקת את עליונות הצבא ואת ביטחון התושבים תוך שימוש בטכנולוגיות חדשות ובמאגרי מידע".

גלנט באריאל שר הבינוי והשיכון **יואב גלנט** ביקר השבוע באריאל וקיים פגישת עבודה עם ראש העיר **אלי שבירו** וגורמי המקצוע בעירייה **1**. במסגרת הביקור הכריז השר על המשך פיתוח פארק הנחל לכיוון הקניון החדש. בביקור שיבח השר **גלנט** את ראש העיר ואמר כי המטרה שהוא רואה בעיר ולמענה יפעל היא הכפלת האוכלוסייה תוך עשור. "זוהי העיר הגדולה והמרכזית בלב השומרון, למעשה זהו מזרח גוש דן", אמר השר, והוסיף כי "40,000 תושבים זהו יעד

עורך: אלנת זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן, אסף קרדש
תמונות: רועי חדי, ששון תירם, אריאל חרמוני דוברת משהב"ט, מאיר אלפיר.
הפקה: יש שחר **הפקות בע"מ**
לתגובות: perla@myesha.org.il אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

מועצת יש"ע
 מועצת היישובים היהודיים רמת הגולן 55, ירושלים
 טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
ביהודה ושומרון וחבל עזה
 www.myesha.org.il